

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (avdelningen för överklaganden)
av den 23 maj 2007*

I mål T-223/06 P,

Europaparlamentet, företrätt av H. von Herten och L. Knudsen, båda i egenskap av ombud,

klagande,

angående ett överklagande av det beslut som meddelats av Europeiska unionens personaldomstol (andra avdelningen) den 13 juli 2006 i mål F-102/05, Eistrup mot parlamentet (ännu ej offentliggjort i rättsfallssamlingen), med yrkande om att det beslutet skall upphävas

i vilket den andra parten är:

Ole Eistrup, tjänsteman vid Europaparlamentet, Knebel (Danmark), företrädd av advokaterna S. Hjelmberg och M. Honoré,

sökande i första instans,

* Rättegångsspråk: danska.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (avdelningen för överklaganden)

sammansatt av ordföranden B. Vesterdorf samt domarna M. Jaeger, J. Pirrung, M. Vilaras och H. Legal,

justitiesekreterare: E. Coulon,

följande

Dom

- I överklagandet, vilket ingetts enligt artikel 9 i bilagan till domstolens stadga, har parlamentet yrkat att förstainstansrätten skall upphäva det beslut som meddelats av Europeiska unionens personaldomstol den 13 juli 2006 i mål F-102/05, Eistrup mot parlamentet (ännu ej offentliggjort i rättsfallssamlingen) (nedan kallat det överklagade beslutet). I det beslutet lämnade personaldomstolen en invändning om rättegångshinder som hade gjorts av parlamentet utan bifall. Invändningen om rättegångshinder avsåg ett åsidosättande av artikel 43.1 första stycket i förstainstansrättens rättegångsregler – vilka enligt artikel 3.4 i rådets beslut 2004/752/EG, Euratom av den 2 november 2004 om upprättande av Europeiska unionens personaldomstol (EUT L 333, s. 7) i tillämpliga delar skall gälla även för personaldomstolen – eftersom den ansökan genom vilken talan anhängiggjordes inte var egenhändigt undertecknad av den advokat som företrädde sökanden i första instans, utan i stället var försedd med en stämpel som återgav advokatens namnteckning (namnstämpel).

Förfarandet i första instans

- 2 I en talan som ursprungligen väcktes vid förstainstansrätten den 20 oktober 2005, framställde Ole Eistrup följande yrkanden. För det första att det beslut som hade fattats av parlamentet den 13 december 2004 skulle ogiltigförklaras. I det beslutet hade parlamentet fastställt den ersättning som skulle betalas ut till honom på grund av ett alltför sent återinträde i tjänst efter en tjänstledighet av personliga skäl till ett belopp som enligt hans förmenande var otillräckligt. För det andra att det beslut som hade fattats den 12 juli 2005 om avslag på det klagomål som Ole Eistrup hade anfört mot beslutet av den 13 december 2004 skulle ogiltigförklaras. För det tredje att parlamentet skulle förpliktas att utge skadestånd för den skada som Ole Eistrup hade lidit.
- 3 Sedan förstainstansrättens kansli hade konstaterat att ansökan var försedd med Ole Eistrups advokats namnstämpel, ombads denne, genom skrivelse av den 25 oktober 2005, att yttra sig i frågan huruvida bestämmelsen i artikel 43.1 första stycket i rättegångsreglerna, enligt vilken "[o]riginalexemplaret av varje inlägga skall vara undertecknat av partens ombud eller advokat", hade iakttagits.
- 4 I ett yttrande av den 5 november 2005 bekräftade Ole Eistrups advokat att det var han som var upphovsmannen till den underskrift som ansökan var försedd med. Advokaten tillade att det fanns anledning att godta denna form av undertecknande, i enlighet med vad som gäller enligt dansk rätt.
- 5 Förstainstansrättens kansli delgav därefter parlamentet ansökan, liksom en kopia av det ovannämnda yttrandet.
- 6 Parlamentet gjorde genom en särskild inlägga som gavs in den 15 december 2005 en invändning om rättegångshinder enligt artikel 114.1 i rättegångsreglerna. Ole Eistrup inkom med yttrande i frågan om rättegångshinder den 10 april 2006.

- 7 Genom beslut av den 15 december 2005 överlämnade förstainstansrätten förevarande mål till personaldomstolen i enlighet med artikel 3.3 i beslut 2004/752. Ansökan registrerades vid personaldomstolens kansli under målnummer F-102/05.
- 8 Efter att ha blivit förelagd därtill sände Ole Eistrups advokat den 16 juni 2006 ett exemplar av ansökan som var försedd med hans egenhändiga underskrift till personaldomstolens kansli.
- 9 Mot denna bakgrund lämnade personaldomstolen i det överklagade beslutet den invändning om rättegångshinder som hade gjorts av parlamentet utan bifall.

Det överklagade beslutet

- 10 Personaldomstolen erinrade om att förstainstansrätten i beslut av den 24 februari 2000 i mål T-37/98, FTA m.fl. mot rådet (REG 2000, s. II-373), punkt 26 (nedan kallat FTA-beslutet), hade tolkat artikel 43.1 första stycket i rättegångsreglerna på så sätt att det förelåg ett krav på att sökandens advokats underskrift skulle vara egenhändig. Personaldomstolen fann därför att den omständigheten att Ole Eistrups advokat, i samband med ingivandet av ansökan, hade använt en namnstämpel innebar att det förelåg en brist i ansökan. Enligt personaldomstolen kunde emellertid inte en sådan brist, vilken hade konstaterats i samband med att ansökan gavs in, med hänsyn till omständigheterna i målet leda till att talan skulle avvisas (punkterna 22–24 i det överklagade beslutet).
- 11 Personaldomstolen ansåg, i punkt 25 i det överklagade beslutet, att det genom de förklaringar som hade lämnats av Ole Eistrups advokat i dennes svar på skrivelsen från förstainstansrättens kansli daterad den 25 oktober 2005, inte förelåg något tvivel

om att det var denne som faktiskt hade undertecknat ansökan. Personaldomstolen hänvisade härvid till förstainstansrättens dom av den 22 februari 2006 i mål T-34/02, Le Levant 001 m.fl. mot kommissionen (REG 2006, s. II-267), punkt 56, vilken avsåg ett fall där den fullmakt för att ge in en ansökan som en behörig ställföreträdare för en juridisk person hade givit en advokat enligt artikel 44.5 b i rättegångsreglerna hade undertecknats genom att förses med en stämpel.

- 12 Personaldomstolen erinrade i punkt 26 i det överklagade beslutet om att parlamentet hade delgetts ansökan som en följd av de förklaringar som förstainstansrättens kansli hade mottagit från Ole Eistrups advokat. Personaldomstolen tillade i punkt 27 att den från Ole Eistrup hade mottagit ett exemplar av ansökan som var egenhändigt undertecknad av hans advokat.
- 13 Personaldomstolen konstaterade i punkt 28 i det överklagade beslutet att parlamentet inte hade anfört någon omständighet som visade att rätten till försvar skulle kränkas för det fall talan, med hänsyn till kraven i artikel 43.1 första stycket i rättegångsreglerna, togs upp till sakprövning.
- 14 Personaldomstolen drog av detta slutsatsen att ett beslut att avvisa talan på den grunden att en sådan formalitet hänförlig till förfarandet, vilken saknade väsentlig inverkan på rättskipningen, inte hade iakttagits skulle innebära att det, i synnerhet i första instans, skedde en oproportionerlig kränkning av Ole Eistrups grundläggande rätt till domstolsprövning (punkt 29 i det överklagade beslutet).
- 15 Parlamentet delgavs det överklagade beslutet den 17 juli 2006.

Överklagandet

Förfarande

- 16 Parlamentet ingav det förevarande överklagandet till förstainstansrättens kansli den 23 augusti 2006.
- 17 I artikel 146 i rättegångsreglerna stadgas att förstainstansrätten, på grundval av referentens rapport och sedan parterna hörts, kan besluta att avgöra överklagandet utan muntlig förhandling, sedan svarsskrivelserna inkommit, såvida inte någon av parterna inkommer med en begäran med uppgift om skälen till att han önskar bli hörd. En sådan begäran skall framställas inom en månad från delgivningen av underrättelsen om att det skriftliga förfarandet avslutats.
- 18 I sin svarsskrivelse som ingavs den 10 november 2006 har Ole Eistrup begärt att förstainstansrätten skall hålla muntlig förhandling ”med beaktande av den bestämmande inverkan som den omtvistade formaliteten har för honom och för hans talan mot parlamentet”.
- 19 Denna begäran skall avslås dels därför att den framställts för tidigt med hänsyn till bestämmelserna i artikel 146 i rättegångsreglerna, dels därför att den inte innehåller några konkreta och specifika skäl till varför Ole Eistrup önskar bli hörd.
- 20 I svarsskrivelse av den 6 december 2006 anhöll parlamentet i enlighet med artikel 143 i rättegångsreglerna om tillstånd att få inkomma med en replik. Denna begäran avslogs i beslut av den 13 december 2006. Samma dag avslutades det skriftliga förfarandet.

- 21 Förstainstansrätten (avdelningen för överklaganden) konstaterade, på grundval av referentens rapport, att parterna inte hade framställt någon begäran om att det skulle hållas muntlig förhandling inom en månad från delgivningen av underrettelsen om att det skriftliga förfarandet hade avslutats, och den beslutade därför, i enlighet med artikel 146 i rättegångsreglerna, att avgöra målet utan muntlig förhandling.

Parternas yrkanden

- 22 Parlamentet har yrkat att förstainstansrätten skall

- upphäva det överklagade beslutet,
- slutgiltigt avgöra målet och bifalla invändningen om rättegångshinder,
- avvisa talan, och
- avgöra frågan om rättegångskostnader, liksom målet i sak.

- 23 Ole Eistrup har yrkat att förstainstansrätten skall

- i första hand ogilla överklagandet,

- i andra hand återförvisa målet till personaldomstolen, och

- förplikta parlamentet att ersätta rättegångskostnaderna.

Parternas argument

- 24 Till stöd för överklagandet har parlamentet åberopat en grund bestående i att personaldomstolen inte iakttagit gemenskapsrätten. Två delgrunder ingår i denna grund varav den ena avser ett åsidosättande av artikel 43.1 första stycket i rättegångsreglerna och den andra avser ett åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen.
- 25 Parlamentet anser beträffande den första delgrunden att personaldomstolen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att inte avvisa Ole Eistrups talan på den grunden att ansökan innebar ett åsidosättande av artikel 43.1 första stycket i rättegångsreglerna, eftersom den inte var egenhändigt undertecknad av Eistrups advokat.
- 26 Beträffande den hänvisning som gjorts av personaldomstolen till domen i det ovannämnda målet *Le Levant 001 m.fl. mot kommissionen*, har parlamentet understrukt att den domen rörde artikel 44.5 b i rättegångsreglerna och inte artikel 43.1 första stycket i dessa. Brister i förhållande till kraven i artikel 44.5 b kan rättas till enligt artikel 44.6, medan det inte föreskrivs någon möjlighet enligt artikel 43.1 första stycket att avhjälpa en brist hänförlig till kravet att originalen av inlagorna skall vara undertecknade av partens advokat. Den nämnda domen är därför inte relevant i det föreliggande fallet.

- 27 Parlamentet har ifrågasatt det ändamålsenliga i att använda en namnstämpel i stället för att egenhändigt underteckna ansökan, eftersom personaldomstolen i punkt 25 i det överklagade beslutet har konstaterat att ”sökandens advokat är den som faktiskt undertecknat ansökan”, vilket antyder att advokaten gjort detta genom att själv förse originalet av ansökan med sin namnstämpel och således var personligen närvarande. I dagsläget är det hur som helst omöjligt att med säkerhet kontrollera att advokaten, vid tidpunkten när ansökan skickades in, verkligen stod bakom dess ordalydelse.
- 28 Parlamentet har beträffande den andra delgrunden klandrat personaldomstolen för att ha åsidosatt rättssäkerhetsprincipen genom att inte iaktta bestämmelserna i rättegångsreglerna om talans upptagande till sakprövning. Det finns nämligen ingen bestämmelse i gemenskapsrätten enligt vilken rätten att åberopa ett åsidosättande av rättegångsreglerna endast är begränsad till de fall där åsidosättandet innebär att rätten till försvar kränks. Kravet på underskrift är ett villkor för att talan skall tas upp till sakprövning i samma utsträckning som fristerna för förfarandet, vilket innebär att personaldomstolen inte kunde åberopa proportionalitetsprincipen och principen om rätt till domstolsprövning i syfte att undvika att tillämpa artikel 43.1 första stycket i rättegångsreglerna.
- 29 Ole Eistrup har genmält att det varken i rättegångsreglerna eller i någon av de texter som hör samman med dessa preciseras vad som skall förstås med underskrift. Dessutom ges det varken i FTA-beslutet eller i något annat domstolsavgörande en klar definition av detta begrepp och än mindre av begreppet egenhändig underskrift. Vidare tillåts en allmän användning av namnstämplor för inlagor i flera rättsordningar, däribland den danska. Den felaktighet som begåtts i det föreliggande fallet är under alla omständigheter ursäktlig, och talan kan därför inte avvisas.
- 30 Ole Eistrup har för det första hävdatt att det i artikel 43.1 i rättegångsreglerna inte fastställs några formkrav för undertecknande av en ansökan. Han har tillagt att förstainstansrätten enligt de praktiska anvisningarna till parterna (EGT L 87, 2002, s. 48) (punkt I 2) inte godtar ”en av en dator upprättad imitation av en signatur” vid

översändande av elektronisk post. De praktiska anvisningarna utesluter däremot inte översändandet av en imitation av en signatur som upprättats manuellt. Ole Eistrup anser beträffande artikel 6.3 i instruktionen för justitiesekreteraren vid förstainstansrätten av den 3 mars 1994 (EGT L 78, p. 32), senast ändrad den 5 juni 2002 (EGT L 160, p. 1), enligt vilken justitiesekreteraren endast får motta handlingar som bär partens, advokatens eller ombudets underskrift i original, att det av den bestämmelsen inte går att bilda sig någon klar uppfattning om vad som skall förstås med "underskrift" och "i original".

- 31 Enligt Ole Eistrup skall det därför göras en bedömning av den funktion som den egenhändiga underskriften fyller. Den egenhändiga underskriften syftar till att garantera att den handling som undertecknas är äkta, fullständig och ovedersäglich, och i synnerhet syftar den till att försäkra handlingens adressat om att den har undertecknats av en bestämd person, nämligen innehavaren av namnteckningen. Av detta har Ole Eistrup dragit slutsatsen att användningen av en namnstämpel måste anses uppfylla dessa krav, i vart fall i Danmark. Användningen av en namnstämpel är följaktligen jämförbar med en egenhändig underskrift med en kulspets- eller bläckpenna. Användningen av en imitation av en namnteckning anses dessutom av byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån) som en godkänd form av underskrift (förstainstansrättens dom av den 6 september 2006 i mål T-6/05, DEF-TEC Defense Technology mot harmoniseringsbyrån – Defense Technology (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR), REG 2006, s. II-2671, punkt 3).
- 32 I dansk rätt har frågan om risken för missbruk av en namnstämpel lösts på så sätt att den som använder sig av en imitation av en namnteckning är skyldig att visa att det skett ett missbruk i ett konkret fall. Detta innebär att det finns en presumtion för att en underskrift är äkta när den har stämplat på en handling. Med andra ord är det den som använder sig av en imitation av sin namnteckning som bär den risk som är förknippad med användningen av en namnstämpel. Risken för att en underskrift förfalskas rör vidare inte endast de fall där namnstämplat används, utan även underskrifter som görs med kulspetspenna.
- 33 Ole Eistrup har understrukit att parlamentet inte vid något tillfälle bestritt att hans advokat getts fullmakt att företräda honom, att det var advokaten som faktiskt hade upprättat ansökan och att det var advokaten själv som hade försett ansökan med sin namnstämpel.

- 34 För det andra godtar inte Ole Eistrup parlamentets uppfattning att domen i det ovannämnda målet *Le Levant* 001 m.fl. mot kommissionen inte kan åberopas, eftersom det målet rörde brister som – till skillnad från vad som är fallet i förevarande mål – kunde rättas till enligt artikel 44.6 i rättegångsreglerna. Han har understrukit att förstainstansrätten i den domen ansåg att artikel 44.5 i rättegångsreglerna inte hade åsidosatts och att någon rättelse inte var nödvändig, eftersom den namnteckning som var stämplad på den fullmakt som advokatens klienter hade gett denne var fullt giltig som underskrift. Den domen är relevant i det föreliggande fallet, eftersom det uttryckligen framgår av artikel 7.3 i instruktionen för justitiesekreteraren att de handlingar som skall ges in enligt artikel 44.5 a och b i rättegångsreglerna skall omfatta fullmakten för sökandens advokat, ”undertecknad” av en därtill behörig företrädare för den juridiska personen. För att en sådan fullmakt skall vara giltig måste således kravet beträffande underskriften iakttas. I domen i det ovannämnda målet *Le Levant* 001 m.fl. mot kommissionen godtog förstainstansrätten att en namnstämpel användes.
- 35 Ole Eistrup har beträffande FTA-beslutet gjort gällande att den avgörande frågan som väcktes i det målet var frågan huruvida en annan person än sökandenas advokat med giltig verkan kunde underteckna ansökan i sökandenas namn, och inte det sätt på vilket ansökan kunde förses med en underskrift. Det var således fråga om ett *obiter dictum* när förstainstansrätten tolkade artikel 43.1 i rättegångsreglerna på så sätt att den bestämmelsen innefattar ett krav på att en underskrift skall vara egenhändig. Förstainstansrätten avstod dessutom från att precisera vad som skall förstås med egenhändig underskrift, och den har därför inte prövat frågan huruvida användningen av en namnstämpel kan anses utgöra en giltig form av underskrift.
- 36 Ole Eistrup har för det tredje påstått att användningen av en namnstämpel, i vart fall i Danmark, måste anses som en giltig egenhändig underskrift som är jämförbar med en underskrift med bläckpenna. Detta är i synnerhet fallet vid ingivande av inlagor till danska domstolar.

37 Ole Eistrup har för det fjärde gjort gällande att hans advokats användning av en namnstämpel under alla omständigheter skall anses utgöra en felaktighet som är ursäktlig. Han har härvidlag åberopat följande omständigheter:

- Varken begreppet underskrift eller begreppet i original har getts några klara definitioner i gemenskapsrätten.

- I de praktiska anvisningarna till parterna är endast imitationer av underskrifter som upprättas av en dator uteslutna.

- Inlagor kan enligt gemenskapsdomstolarnas rättspraxis undertecknas med hjälp av en namnstämpel, när det inte föreligger något tvivel om att upphovsmannen står bakom innehållet och denne har en giltig fullmakt.

- I det föreliggande fallet råder det inte några tvivel beträffande identiteten hos den som upprättat ansökan.

- I Danmark är användningen av en namnstämpel tillåten.

- Ett beslut att avvisa förevarande talan skulle vara ytterst allvarligt.

Förstainstansrättens bedömning

- 38 I överklagandet har parlamentet klandrat personaldomstolen för felaktig rättstillämpning vid tillämpningen av artikel 43.1 första stycket i rättegångsreglerna, tolkad mot bakgrund av rättssäkerhetsprincipen.
- 39 I den nämnda bestämmelsen föreskrivs att "[o]riginalexemplaret av varje inlaga skall vara undertecknat av partens ombud eller advokat".
- 40 Denna bestämmelse skall tolkas på så sätt att den advokat som är befullmäktigad av sökanden egenhändigt skall underteckna original exemplet av ansökan genom vilken talan anhängiggörs (FTA-beslutet, punkterna 23, 26 och 27). Det är den tolkningen som återfinns i instruktionen för förstainstansrättens justitiesekreterare, i vilken justitiesekreteraren enligt artikel 6.3 åläggs att endast ta emot handlingar som bär "advokatens underskrift i original".
- 41 Det var därför med rätta som personaldomstolen, i punkterna 24 och 25 i det överklagade beslutet, fann att ansökan var behäftad med en brist i form av att Ole Eistrups advokat hade använt en namnstämpel när den ingavs. En underskrift med hjälp av en sådan stämpel utgör nämligen inte en direkt utförd underskrift, vilket är det krav som ställs upp i artikel 43.1 första stycket i rättegångsreglerna. Det är fråga om en indirekt form av underskrift, och ansökan bar inte advokatens underskrift i original, även om den aktuella stämpeln återgav formen på advokatens namnteckning.
- 42 Inget av de argument som framförts av Ole Eistrup är ägnade att vederlägga denna slutsats.

- 43 Ole Eistrup kan för det första inte vinna framgång med det argument som han har grundat på domen i det ovannämnda målet *Le Levant 001 m.fl.* mot kommissionen, eftersom det argumentet är verkningslöst. Ole Eistrup har hävdad att förstainstansrätten i den domen har definierat vad som skall förstås med uttrycket "under-tecknad" i artikel 7.3 i instruktionen för justitiesekreteraren, genom att med tillämpning av artikel 44.5 b i rättegångsreglerna godta att en fullmakt för en advokat att ge in en ansökan var försedd med en imitation av en namnteckning. Enligt Ole Eistrup är den definitionen även relevant i det föreliggande fallet (se ovan punkt 34).
- 44 Förstainstansrätten konstaterar att det enligt artikel 44.5 b i rättegångsreglerna endast krävs "bevis för att advokatens fullmakt har utställts av någon därtill behörig person". Ett sådant bevis behöver inte nödvändigtvis utgöras av en handling som bär fullmaktsgivarens egenhändiga underskrift. Det är riktigt att det enligt artikel 7.3 i instruktionen för justitiesekreteraren krävs att "fullmakten ... [skall vara] under-tecknad av [en] därtill behörig företrädare för den juridiska personen". Den bestämmelsen kan emellertid inte tolkas på så sätt att den innebär en ändring av artikel 44.5 b i rättegångsreglerna, vilken för övrigt inte kan ändras genom instruktionen för justitiesekreteraren, utan skall förstås på så sätt att den innebär en hänvisning till den form som sådana fullmakter vanligtvis har, utan att utesluta varje annan möjlighet att bevisa att fullmakten har utställts av en därtill behörig person. Enligt ordalydelsen i artikel 43.1 första stycket i rättegångsreglerna ges det däremot inte någon möjlighet att godta en ansökan som inte under-tecknats, även om det läggs fram bevis för att ansökan godkänts på annat sätt än genom en egenhändig underskrift av den advokat eller det ombud i vars namn den ges in.
- 45 För det andra är åberopandet av domen i det ovannämnda målet *FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR* verkningslöst med hänsyn till det formkrav som ställs upp i artikel 43.1 första stycket i rättegångsreglerna. Det målet rörde ett internt beslut som hade fattats av harmoniseringsbyrån med innebörden att dess handläggare tilläts använda imitationer av namnteckningar för beslut, underrättelser och tillkännagivanden. Den omständigheten att användningen av fax, telex, telegram och elektronisk post godtas på områden som är underkastade mindre stränga formkrav, såsom underrättelser om gemenskapsvarumärken (reglerna 55 och 79–82

i kommissionens förordning (EG) nr 2868/95 av den 13 december 1995 om genomförande av rådets förordning (EG) nr 40/94 om gemenskapsvarumärke (EGT L 303, s. 1), saknar relevans.

- 46 Det förhåller sig, för det tredje, på samma sätt beträffande det argument som har framförts med innebörden att det av punkt I 2 i de praktiska anvisningarna till parterna *e contrario* går att dra slutsatsen att förstainstansrätten godtar en imitation av en namnteckning som upprättats manuellt (se ovan punkt 30). Anvisningarna i fråga avser nämligen endast användningen av de tekniska kommunikationsmedel som räknas upp i artikel 43.6 i rättegångsreglerna, och saknar följaktligen relevans för tolkningen av punkt 1 första stycket i den artikeln.
- 47 Personaldomstolen fann emellertid, med hänsyn till omständigheterna i målet, att den omständigheten att Ole Eistrups advokat inte hade iakttagit bestämmelsen i artikel 43.1 första stycket i rättegångsreglerna inte innebar att talan skulle avvisas. Personaldomstolen ansåg således att kravet på en egenhändig underskrift inte behöver tillämpas om det fordras av omständigheterna i målet.
- 48 Förstainstansrätten erinrar om att en brist i form av att en ansökan inte har egenhändigt undertecknats av en advokat som är behörig härtill inte ingår bland de formella brister som kan rättas till i enlighet med artikel 21 andra stycket i domstolens stadga, artikel 44.6 i förstainstansrättens rättegångsregler samt artikel 6.1, 6.4 och 6.5 i instruktionen för justitiesekreteraren vid förstainstansrätten.
- 49 Enligt artikel 43.6 i rättegångsreglerna godtas, efter de ändringar som beslutades den 6 december 2000 (EGT L 322, s. 4), användningen av telefax och elektronisk post. För att ingivandet av en inläga, vilket skett med hjälp av dessa elektroniska kommunikationsmedel, skall vara giltigt krävs det att ”det undertecknade originalet

av inlagan” inkommer till förstainstansrättens kansli senast tio dagar därefter. Enligt artikel 43.7 i rättegångsreglerna får förstainstansrätten, efter de ändringar som beslutades den 12 oktober 2005 (EUT L 298, s. 1), genom beslut som skall offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*, fastställa på vilka villkor en inlaga som ingivits till kansliet på elektronisk väg ”skall anses utgöra originalet av inlagan”. Förstainstansrätten konstaterar att något sådant beslut ännu inte fattats.

50 Av detta följer att, såsom gemenskapsprocessrätten ser ut i dag, är den egenhändiga underskriften av partens advokat på originalexemplaret av ansökan genom vilken talan anhängiggörs, det enda sättet att säkerställa att det är en person som är behörig att företräda parten inför gemenskapsdomstolarna som har iklätt sig ansvaret för att företa en sådan handling och för innehållet i ansökan (se, för ett liknande resonemang, FTA-beslutet, punkterna 25 och 26).

51 Kravet på en egenhändig underskrift i den mening som avses i artikel 43.1 första stycket i rättegångsreglerna syftar till att, av hänsyn till rättssäkerheten, säkerställa att ansökan är äkta och till att utesluta risken att den inte i själva verket har upprättats av en person som saknar behörighet. Kravet är således att anse som en väsentlig formföreskrift som skall tillämpas strikt, vilket innebär att talan skall avvisas om kravet inte är uppfyllt.

52 Att förse ansökan med den av sökanden befullmäktigade advokatens namnstämpel utgör enligt förstainstansrätten ett sådant indirekt och mekaniskt sätt att ”under-teckna” vilket inte i sig gör det möjligt att konstatera att det verkligen är advokaten själv som har undertecknat den aktuella ansökan.

53 Personaldomstolen fann i punkt 25 i det överklagade beslutet att det mot bakgrund av de förklaringar som lämnats av Ole Eistrups advokat inte rådde något tvivel om att det var denne som faktiskt hade undertecknat ansökan. Förstainstansrätten

konstaterar i detta hänseende att en ansökan som vid tidpunkten för dess ingivande är behäftad med en brist i form av ett åsidosättande av en väsentlig formföreskrift inte kan rättas till i efterhand enbart genom att en förklaring lämnas, oberoende av själva inlagan. En brist i form av att det inte föreligger någon egenhändig underskrift ingår inte bland de formella brister som kan rättas till i efterhand (se ovan punkt 48). En sådan förklaring är inte heller i sig tillräcklig för att elektronisk post eller telefaxmeddelanden skall vara giltiga, om dessa inte har följts av ”det undertecknade originalet av inlagan”.

54 Det skall tilläggas att trots att Ole Eistrup har bekräftat att hans advokat personligen har undertecknat ansökan med sin namnstämpel (punkt 20 i det överklagade beslutet), är det sätt på vilket en ansökan undertecknas en fråga som uteslutande rör de interna förhållandena på den byrå vid vilken den ifrågavarande advokaten är verksam. Det sätt på vilket en ansökan undertecknas kan därför inte i normala fall kontrolleras av vare sig motparten eller domstolen. Det är därför inte fråga om en omständighet som gör det möjligt att objektivt försäkra sig om att det utan tvivel är Ole Eistrups advokat som har iklätt sig ansvaret för att ge in ansökan, liksom för dess innehåll.

55 Denna slutsats motsägs inte av domstolens dom av den 18 januari 2007 i mål C-229/05 P, PKK och KNK mot rådet (REG 2007, s. I-439), punkterna 114–119. I det målet hade domstolen att pröva frågan om vilken betydelse som skulle tillmätas de förklaringar som lämnats av sökandens advokat i syfte att den fullmakt som denne hade givits skulle få rättslig verkan. Domstolen fann att dessa förklaringar hade avgivits av en person som var medlem av ett advokatsamfund i en av medlemsstaterna och som i denna egenskap var underkastad vissa yrkesetiska regler. Under de särskilda omständigheter som förelåg i det enskilda fallet var dessa förklaringar tillräckliga för att det skulle anses visat att sökanden var behörig att ge fullmakt åt advokater. Särskilt kännetecknande för det målet var den omständigheten att sökanden var en organisation som saknade rättskapacitet. Domstolen underströk därför att bestämmelserna i domstolens stadga, i domstolens rättegångsregler och i förstainstansrättens rättegångsregler inte hade utformats för en situation där en sådan organisation väckte talan. Enligt domstolen skulle ett alltför formalistiskt synsätt undvikas i denna mycket speciella situation, vilket innebar att sökanden gavs rätt att med olika bevismedel visa att han var behörig att utställa fullmakter åt advokater.

- 56 Någon sådan mycket speciell situation är inte för handen i förevarande mål, eftersom kravet på egenhändig underskrift som väsentlig formföreskrift (se ovan punkt 51) fastställs i artikel 43.1 första stycket i förstainstansrättens rättegångsregler, såsom den artikeln har tolkats i ovannämnda rättspraxis.
- 57 Detta konstaterande förändras inte av förstainstansrättens dom av den 13 januari 2004 i mål T-158/99, Thermenhotel Stoiser Franz m.fl. mot kommissionen (REG 2004, s. II-1), punkterna 42–45, eftersom ansökan i det målet var försedd med sökandens advokats egenhändiga underskrift och förstainstansrätten kunde kontrollera den underskriftens äkthet genom att jämföra den med andra underskrifter från samma advokat. Kontrollen av underskriftens äkthet kunde således grundas på objektiva omständigheter och inte på en förklaring i efterhand från advokaten som var oberoende av de skriftliga handlingarna i fråga.
- 58 Mot bakgrund av vad som anförts ovan kan den brist som föreligger i form av avsaknaden av en egenhändig underskrift inte heller rättas till genom den omständigheten att svaranden i första instans delgavs Ole Eistrups ansökan, och att personaldomstolen från denne tog emot ett exemplar av ansökan som var försedd med hans advokats egenhändiga underskrift (punkt 27 i det överklagade beslutet). Det är uppenbart att en talan inte skall tas upp till sakprövning enbart på den grunden att motparten har delgetts ansökan. Beträffande den nya ansökan som ingetts av Ole Eistrup erinrar förstainstansrätten om att denna gavs in till personaldomstolen först den 16 juni 2006. Såsom parlamentet med rätta har påpekat gavs den nya ansökan således in efter utgången av tidsfristen för att väcka talan.
- 59 Förstainstansrätten erinrar om att personaldomstolen ansåg att parlamentet inte hade visat att rätten till försvar skulle kränkas för det fall talan togs upp till sakprövning, medan ett beslut att avvisa talan på den grunden att en formalitet hänförlig till förfarandet – vilken saknar väsentlig inverkan på rättskipningen – inte

hade iakttagits skulle innebära en oproportionerlig kränkning av den grundläggande rätten till domstolsprövning (punkterna 28 och 29 i det överklagade beslutet). Som framhållits ovan utgör kravet på en egenhändig underskrift i den mening som avses i artikel 43.1 första stycket i rättegångsreglerna en väsentlig formföreskrift (se ovan punkt 51). Har en väsentlig formföreskrift åsidosatts skall talan avvisas (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens beslut av den 8 februari 1993 i mål T-101/92, Stagakis mot parlamentet, REG 1993, s. II-63, punkt 8), utan att det är nödvändigt att undersöka vilka verkningar åsidosättandet av formföreskriften i fråga har, och i synnerhet utan att det är nödvändigt att undersöka huruvida den omständigheten att ansökan inte är egenhändigt undertecknad har orsakat motparten skada (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 6 april 2000 i mål C-286/95 P, kommissionen mot ICI, REG 2000, s. I-2341, punkterna 42 och 52).

- 60 Av detta följer att talan skall avvisas i det fall den av sökanden befullmäktigade advokaten har försett ansökan genom vilken talan anhängiggörs med sin namnstämpel. Talan skall i ett sådant fall avvisas oberoende av sådana omständigheter som har tagits i beaktande i det överklagade beslutet.
- 61 På grund av det ovan anförda finner förstainstansrätten att personaldomstolen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den slog fast att talan – med beaktande av omständigheterna i målet – inte skulle avvisas på grund av den konstaterade bristen hänförlig till förfarandet.
- 62 Om en dom som meddelats i första instans innehåller domskäl som strider mot gemenskapsrätten, men domslutet visar sig vara riktigt enligt andra rättsliga grunder, skall överklagandet ogillas (domstolens dom av den 9 juni 1992 i mål C-30/91 P, Lestelle mot kommissionen, REG 1992, s. I-3755, punkt 28; se även, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 12 november 1996 i mål C-294/95 P, Ojha mot kommissionen, REG 1996, s. I-5863, punkt 52).

- 63 Ole Eistrup har gjort gällande att den felaktighet som begåtts är ursäktlig.
- 64 Den omständigheten att den aktuella felaktigheten skulle vara ursäktlig får till följd att tidsfristen för att väcka talan avbryts i förhållande till den berörda personen, men kan inte få till följd att talan skall tas upp till sakprövning för det fall ansökan är behäftad med en brist i form av att den inte är egenhändigt undertecknad. Detta skulle således innebära att det vederbörligen undertecknade exemplaret av ansökan som gavs in till personaldomstolens kansli den 16 juni 2006 inte skulle anses som för sent ingiven.
- 65 Förstainstansrätten konstaterar emellertid att Ole Eistrup vare sig har påstått att det förelegat någon speciell omständighet som har hindrat advokaten från att egenhändigt underteckna ansökan eller förmått styrka att advokaten genom att använda en namnstämpel har visat prov på den aktsamhet som kan krävas av en normalt underrättad person (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 16 mars 1993 i de förenade målen T-33/89 och T-74/89, Blackman mot parlamentet, REG 1993, s. II-249, punkt 34, och förstainstansrättens beslut av den 9 juli 1997 i mål T-63/96, Fichtner mot kommissionen, REGP s. I-A-189 och s. II-563, punkt 25). En genomläsning av de relevanta texterna, i synnerhet artikel 6.3 i instruktionen för justitiesekreteraren och FTA-beslutet, borde ha fått advokaten att, som aktsam och underrättad yrkesman, egenhändigt underteckna ansökan.
- 66 Av detta följer att Ole Eistrup inte med framgång kan åberopa att den felaktighet som förelegat varit ursäktlig.
- 67 Det överklagade beslutet skall följaktligen upphävas.

Invändningen om rättegångshinder

- 68 Om ett överklagande är välgrundat skall förstainstansrätten upphäva personaldomstolens avgörande och enligt artikel 13.1 i bilagan till domstolens stadga själv avgöra målet, om det är färdigt för avgörande. Förstainstansrätten konstaterar att detta är fallet i förevarande mål.
- 69 Det följer av punkterna 38–67 ovan att den invändning om rättegångshinder som parlamentet gjort i personaldomstolen skall bifallas. Ole Eistrups talan skall följaktligen avvisas.

Rättegångskostnader

- 70 Enligt artikel 148 första stycket i rättegångsreglerna skall förstainstansrätten besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet bifalls och den själv avgör tvisten.
- 71 Enligt artikel 87.2 första stycket i rättegångsreglerna, som enligt artikel 144 skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

72 Enligt artikel 88 i rättegångsreglerna, som är tillämplig när en institution har överklagat i enlighet med artiklarna 144 och 148 andra stycket i rättegångsreglerna, skall emellertid institutionerna vid tvister mellan gemenskaperna och deras anställda i princip bära sina kostnader.

73 Vardera parten skall därför bära sin rättegångskostnad.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (avdelningen för överklaganden)

följande:

- 1) **Europeiska unionens personaldomstols beslut av den 13 juli 2006 i mål F-102/05, Eistrup mot parlamentet (ännu ej offentliggjort i rättsfallssamlingen), upphävs.**
- 2) **Den talan som har anhängiggjorts av Ole Eistrup vid personaldomstolen under målnummer F-102/05 avvisas.**

- 3) Vardera parten skall bära sin rättegångskostnad, vad gäller såväl rättegången vid personaldomstolen som överklagandet.**

Vesterdorf

Jaeger

Pirrung

Vilaras

Legal

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 23 maj 2007.

E. Coulon

Justitiesekreterare

B. Vesterdorf

Ordförande